

POSTANOWIENIE

Dnia 23 stycznia 2008 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Lech Walentynowicz

w sprawie ze skargi dłużnika K. O.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia Sądu Okręgowego w G. z dnia 26 lipca 2007 r. sygn. akt III Cz (...) [WSC (...)]

w sprawie dłużnika K. O.

przy uczestnictwie wierzycielki J. F.-P.

o egzekucję świadczenia pieniężnego,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 23 stycznia 2008 r.,

- 1) odrzuca skargę;**
- 2) zasądza od K. O. na rzecz J. F.-P. kwotę 600, zł (sześćset) tytułem kosztów postępowania.**

Uzasadnienie

Prawomocnym postanowieniem z dnia 26 lipca 2007 r. Sąd Okręgowy w G., na skutek zażalenia dłużnika K. O. na postanowienie Sądu Rejonowego w R. z dnia 30 stycznia 2007 r., zmienił zaskarżone postanowienie przez ustalenie kosztów egzekucyjnych oraz orzekł o kosztach postępowania skargowego i zażaleniowego.

Dłużnik K. O. zaskarżył w całości postanowienie z dnia 26 lipca 2007 r. skargą o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia. W skardze zarzucił naruszenia „art. 13 § 2 k.p.c. w związku z art. obecnie 126² - w momencie wniesienia pozwu art. 16 ustawy o kosztach sądowych - art. 825 pkt 3 k.p.c.”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia przysługuje od prawomocnego orzeczenia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, a w wyjątkowych wypadkach, gdy niezgodność z prawem wynika z naruszenia podstawowych zasad porządku prawnego lub konstytucyjnych wolności albo praw człowieka i obywatela, skarga przysługuje także od prawomocnego orzeczenia kończącego postępowanie w sprawie wydanego przez sąd pierwszej instancji lub drugiej instancji, jeżeli strony nie skorzystały z przysługujących im środków prawnych, chyba że jest możliwa zmiana lub uchylenie orzeczenia w drodze innych przysługujących stronie środków prawnych (art. 424¹ § 1 i 2 k.p.c.).

Przede wszystkim podnieść należy, że orzeczenie, którego treścią jest rozstrzygnięcie o kosztach, nie jest postanowieniem kończącym postępowanie w sprawie. W orzecznictwie utrwalone jest zapatrywanie, że do kategorii orzeczeń kończących postępowanie w sprawie należą wyroki oraz postanowienia wydane w postępowaniu nieprocesowym rozstrzygające co do istoty sprawy. Orzeczenie rozstrzygające co do istoty sprawy, to takie, które po uprawomocnieniu się trwale zamyka drogę do dalszego postępowania i rozstrzygnięcia (por. uzasadnienie uchwały składu siedmiu sędziów z dnia 24 listopada 1998 r., III CZP 44/98, OSNC 1999, nr 5, poz. 87, uchwałę składu siedmiu sędziów z dnia 31 maja 2000 r., III ZP 1/00, OSNC 2001, nr 1, poz. 1, uchwałę składu siedmiu sędziów z dnia 6 października 2000 r., III CZP 31/00, OSNC 2001, nr 2, poz. 22).

Orzeczeniom rozstrzygającym co do istoty sprawy należy przeciwstawić te rozstrzygające w kwestiach incydentalnych, tj. takie, które pozostają w związku z postępowaniem zmierzającym do rozpoznania żądania, ale ich byt jest samodzielny w tym znaczeniu, że zamykają określony uboczny wątek sprawy. Do tej kategorii orzeczeń należy zaliczyć rozstrzygnięcia w przedmiocie kosztów. Postanowienie o kosztach procesu nie jest zatem orzeczeniem kończącym postępowanie w sprawie w myśl przedstawionej wyżej wykładni. W tym kierunku wypowiedział się też Sąd Najwyższy w nawiązaniu do stanu prawnego, obowiązującego przed dniem 6 lutego 2005 r., m.in. w postanowieniach z dnia 20 grudnia 1996 r., I CZ 30/96, OSNC 1997, nr 3, poz. 34). Nie ma podstaw żeby wykładni tej nie stosować w przypadku skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia (por. także postanowienie z dnia 17 listopada 2005 r., II CNP 15/05 - OSNC 2006, nr 9, poz. 153).

W konsekwencji orzeczono, jak w sentencji postanowienia (art. 424⁸ § 1 k.p.c.). O kosztach orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 108 § 1 k.p.c.